

— Μάλιστα, κύριοι! —
 — Καὶ ὁ ξενοδόχος; —
 — Εἰμ' ἐγώ! —
 — Ὁ κύριος Βισκορνέ; —
 — Μάλιστα. —
 — Μὰς ἐπεριμένετε, δὲν εἶν' ἄλληθές; —
 — Πόθεν ἔρχεσθε; —
 — Ἐκ Τιυρκίνης. —
 — Τίς σας ἐστειλὲν; —
 — Τὸ μίσος. —
 — Τί ζητεῖτε; —
 — Ἐκδίκησιν. —
 — Πολὺ καλὰ εἶπεν ὁ Βισκορνέ, σας ἐπερίμενα... θὰ ἦσθε βέβαια κουρασμένοι; —
 — Ὦ! πάρα πολὺ, εἶπεν ὁ Ζεβάν. —
 — Θὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά σας. Ἐρρίκε! —
 — Θαλαμηπόλος τις εἰσῆλθεν. —
 — Ὁδῆγησον τοὺς κυρίους τούτους ὅπου ἡξεύρεις. —
 — Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον, προηγούμενου τοῦ θαλαμηπόλου.

I

Ὅπου ἐπανευρίσκομεν ἀρχαῖον φίλον, παραδόξως ἀλλοιωθέντα.

Οἱ δύο φίλοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς των περιήρχοντο ἀσκόπως τὴν πόλιν· ἕκαστην δ' ἐσπέραν ἐπανερχόμενοι, ὁ μὲν Ὀλιβιέρος ἠρώτα τὸν Βισκορνέ ἂν ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ μυστηριώδους φίλου των, ὁ δὲ Ζεβάν ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς πολυτίμου υἱείας τῆς ὥραιας ξενοδόχου.

Καὶ ὁ μὲν Βισκορνέ ἀπῆντα ἀποφατικῶς, ἡ δὲ Ἰακωβίνα ἐμεῖδιά εἰς τὰς ἐρωτοτρόπους ἐρωτήσεις τοῦ Ζεβάν.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν, ἀπηυδῆσαντες ν' ἀναμένωσιν εἰδήσεις παρὰ τοῦ ἀγνώστου φίλου των, ἐκλείοντο εἰς τὸ δωμάτιόν των, ὁ μὲν βυθιζόμενος εἰς διαφόρους συλλογισμούς, ὁ δὲ συνεχίζων ποιήματι, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ εἰχε διακόψει· ὅτε δ' ἡ ἐμπνευσις ἐγκατέλειπε τὸν ποιητὴν μας, ἔτρεχεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἵθουσαν, συνωμίλει ἐπ' ὀλίγον μετὰ τῆς Ἰακωβίνης καὶ ἐπανήρχετο πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποιητικῆς θερμότητος.

— Πρόσεξε καλὰ, Ζεβάν, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρος. Φοβοῦμαι μὴ πως ἐννοήσῃ τὰς ἐρωτοτροπίας σου ὁ Βισκορνέ καὶ τότε...

— Δὲν βαρύνεσαι, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ζεβάν... Ἀκουσε τώρα ὀλίγους στίχους, τοὺς ὁποίους ἔγραψα τὴν νύκτα, ὅτ' ἐκοιμάσσο, καὶ ὅττινες ἀπευθύνονται εἰς σέ. Θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴν γνώμην σου.

Καί, λαβὼν ὕψος θεόπνευστον, ὁ Ζεβάν ᾄδει.

Οἱμοὶ! δὲν εἶδον ἐπὶ γῆς ἄλλην ὥραιότεραν
 Ἐκείνης, ἥς τινος τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ καίει.
 Καὶ αἰσθάνομαι ἐγγίζουσιν τὴν φοβερὰν ἡμέραν,
 Καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ τάφου μου τὸ δάκρυ σου θὰ ρέει...

— Σιώπα, σιώπα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρος, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ποιητικὸς στεναγμούς. Ἀλλως τε πιθανὸν νὰ μας ἀκούσῃ ὁ Βισκορνέ, καὶ τότε...

— Δειλέ! διέκοψεν ὁ Ζεβάν, τί θὰ μας κάμῃ; Τί τὰ θέλεις, ἀδελφέ μου. Ἀγαπῶ

τὴν Ἰακωβίαν καὶ ἔχω πεποιθήσιν ὅτ' καὶ αὕτῃ μὲ ἀγαπᾷ.

— Τόσω, τὸ χειρότερον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς Παρισίους ἔχομεν ἄλλας σπουδαῖοτέρας ὑποθέσεις...

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐσιώπησαν, παρδιθεῖς ἕκαστος εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ὀλιβιέρος ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, καταλιπὼν τὸν Ζεβάν κοιμώμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ μὴ λησμονήσας νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ξιφὸς του.

Ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν Ὀλιβιέρου περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν πλατεῖαν Μωβέρ, ἔρημον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ἄς μεταφέρωμεν τὸν ἀναγνώστην μας ἐπὶ τινος σκηνῆς, συνήθους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μονσορώ διέσχισε τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν ἐν μέσῳ συγχαρητηρίων εὐχῶν.

Ὁ Βουσύ ἐκινήθη, ὅπως πλησιάζῃ τὸν δούκα, ἀλλ' οὗτος, ἰδὼν τὸ κίνημά του, προέλαθεν αὐτόν, ἀφήσας τὸ παραπέτασμα νὰ ἐπαναπέσῃ, ἐνῶ συγχρόνως ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἠκούσθη ὁ τριγμὸς τῆς κλειδὸς εἰς τὸ κλειθρον αὐτῆς.

Ὁ Βουσύ ἠσθάνθη τὸ αἷμα συρρεόν εἰς τοὺς κροτάφους καὶ τὴν καρδίαν του. Ἡ χεὶρ του, συναντήσασα τὴν ἀπὸ τῆς ζώνης του ἡρτημένην σπάθην, ἔσυρεν αὐτὴν μηχανικῶς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ κολεοῦ, διότι τὰ πάθη τοῦ ἦσαν ἀκατασχέτως ὁρμητικὰ· ὁ ἔρως ὅμως, ὥστις ὤθησεν αὐτόν εἰς τὸ βίαιον ἐκεῖνο κίνημα, παρέλυσε τὴν ὁρμὴν του· θλίψις πικρά, βαθεῖα, κατεσίγασε τὴν ὁρμὴν του.

Ὁ Βουσύ ἐννοήσας, ὅτι, ἐὰν παρέμενεν ἐκεῖ, ἤθελεν ἐκδηλώσει τὴν ἀνόητον θλίψιν του, ἠκολούθησε τὸν διάδρομον, ἔφθασεν εἰς κρυφίαν κλίμακα, κατήλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδρου, ἵππευσε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὁ βαρόνος καὶ ἡ Ἄρτεμις προσεδόκων τὴν ὑπὸ τοῦ Βουσύ ὑπεσχημένην ἀπάντησιν, ἀλλ' εἶδον αὐτὸν ὥρῳ, τεταραγμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς αἰμοστικτούς.

— Κυρία, ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, περιφρονήσατέ με, μισήσατέ με· ἐνόμιζον, ὅτι εἶμαι τι εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐδὲν εἶμαι· ἐφρόνουν, ὅτι ἡδυνάμην τι, πλὴν οὐδὲ τὴν καρδίαν μου δύναμαι ν' ἀποσπάσω. Κυρία, εἰσθε σύζυγος τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, σύζυγος νόμιμος καὶ ἀνεγνωρισμένη, ἥτις μέλλει νὰ παρουσιασθῇ ἀπόψε εἰς τὴν αὐλὴν. Εἶμαι ὅμως ἀτυχὴς πρελλός, ἀθλιος παράφρων, ἡ μάλλον, ὡς ἐλέγετε, κύριε βαρόνε, ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού εἶναι ἀνανδρος καὶ ἀτιμος.

Ἐγκαταλείψας δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα ἐντρόμους, ὁ Βουσύ, ἔξαλλος ἐκ

τῆς θλίψεως, μεθυσμένος ἐκ τῆς μανίας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐδύθηκε τοὺς πτερινιστῆράς του εἰς τὴν κοιλιάν αὐτοῦ, ἀγνοῶν δὲ ποῦ διηυθύνετο, ἀφίνων ἐλεύθερα τὰ ἦνιά καὶ μὴ μεριμνῶν ἢ νὰ συγκρατῇ τὴν καρδίαν του, διὰ τῆς συσπωμένης δεξιᾶς του, ἀνεχώρησεν, ἐνσπείρων καθ' ὁδὸν τὸν τρόμον.

ΓΑ'

Τί συνέβη μετὰ τὸ ἐξοχωτάτου δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ.

Εὐκαιρον εἶναι νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὥς πρὸς τὸν Βουσύ αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῶν τρόπων τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

Ὅτε ὁ δούξ, μετὰ τὰς παρακελεύσεις τοῦ εὐπατρίδου του, ὑπεδέχθη τὸν Μονσορώ, ἦτο εὐμενέστατα διατεθειμένος ὑπὲρ τῶν σχεδίων ἐκείνου. Ἡ εὐερέθιστος χολὴ του ὑπερεξεχειλίσε τῆς ὑπὸ τῶν δύο δεσποζουσῶν αὐτῆς παθῶν τετραυματισμένης καρδίας του, ἡ φιλοτιμία τοῦ δουκὸς εἶχε προσβληθῇ, ὁ δὲ φόβος τοῦ σκανδαλοῦ, δι' οὗ ὁ Βουσύ ἠπέριλει ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου δὲ Μεριδὸρ, ὑπεδαύλιζε τὴν ὁρμὴν τοῦ Φραγκίσκου.

Τῷ ὄντι, δύο αἰσθήματα τοιαύτης φύσεως συνδυαζόμενα, προξενούσιν ἐπιφόβους ἐκρήξεις, ὁσάκις ἡ ἐγκλείουσα αὐτὰ καρδία, ὁμοία πρὸς βόμβαν πλήρη πυριτίδος, εἶναι στερεῶς πεπλασμένη καὶ ἐρμητικῶς κεκλεισμένη, ὥστε ἡ πίεσις νὰ διπλασιαζῇ τὴν ἐκρήξιν.

Ὁ κύριος δ' Ἀλανσὼν, λοιπόν, ὑπεδέχθη τὸν μέγαν κυνηγὸν μὲ τὸ πρόσωπον τόσον αὐστηρόν, ὅπερ προϋξέειν τρόμον καὶ εἰς τοὺς τολμηροτέρους τῶν αὐλικῶν, διότι ἦσαν γνωστὰ αἱ πρὸς ἐκδίκησιν ἐπινοήσεις τοῦ Φραγκίσκου.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μ' ἐζήτησεν; εἶπεν ὁ Μονσορώ λίαν ἡρεμὸς καὶ προσηλὼν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ταπήτων τῶν τοίχων, διότι, γινώσκων νὰ χειρίζεται τὴν ψυχὴν τοῦ πρίγκιπος, ἐμάντευεν ὁποῖον πῦρ ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίπαστον ἐκείνην ψυχρότητα.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς στάσεως τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ, οὐδεὶς ὑπάρχει ὀπισθεν τῶν ταπήτων· δυνάμεθα νὰ συνδιανεσθῶμεν ἐλευθέρως καὶ ἰδίως εἰλικρινῶς.

Ὁ Μονσορώ προσέκλινε.

— Διότι εἰσθε ἀγαθὸς ὑπηρέτης, κύριε, μέγαλε κυνηγὸς τῆς Γαλλίας, καὶ εἰσθε ἀφωσιωμένος εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— Ἐγὼ εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος, κύριε· ὑμεῖς πρᾶγμα μ' ἐπληροφορήσατε περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ συνωμοσιῶν καὶ μὲ συνεδράματε εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου, λησμονοῦντες τὰ συμφέροντά σας καὶ κινδυνεύοντες τὴν ζωὴν σας.

— Ὑψηλότης!

— Τὸ ἡξεύρω. Τελευταῖον ἐτι, πρέπει νὰ σας τὸ ἐνθυμίσω, διότι, τῇ ἀληθείᾳ,

ἔχετε τὴν ἀνθρώπινην, ὥστε οὐδὲ δι' ἐμ-
μέσου ὑπαινιγμοῦ ὑπομνήσκετε τὰς ὑ-
πηρεσίας ὑμῶν, τελευταίον, λέγω, εἰς ἐ-
κείνο τὸ ἀτυχὲς συμβάν.

— Ὅποιον συμβάν, ἐξοχώτατε;

— Τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Με-
ριδὸρ ἀτυχῆς νέας!

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ὁ Μονσορὸς μετὰ τὸν

— Τὴν κλαίετε; εἶπεν οὗτος, ἀνακα-
λῶν τὸν Μονσορὸς ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους.

— Ὑμεῖς δὲν θά τὴν ἐκλαίετε, Ὑψη-
λότατε;

— Ἐγώ; ὦ! ἤξευρετε, ἐάν μετενόησα
διὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν. Προ-
σέξατε δ' ὅτι ἐδέξασθε πᾶσα ἡ πρὸς ὑμᾶς
φιλία μου, ἡ ἕξις τῶν ἀγαθῶν ὑπηρεσιῶν
σας, ὅπως με κάμωσι νὰ λησμονήσω, ὅτι,
ἀνευ ὑμῶν, δὲν ἤθελον ἀπαγάγει τὴν νεά-
νιδα.

Ὁ Μονσορὸς ἠσθάνθη τὸ τραῦμα.

— Ἀς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶναι
μόνον τύψεις συνειδότος;

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν, ἡ φυσικὴ
ὑμῶν ἀγαθότης ἀγεί ὑμᾶς εἰς ὑπερβολὰς·
δὲν εἴθετε πρόξενος τοῦ θανάτου τῆς νεά-
νιδος περισσότερο ἐμοῦ...

— Πῶς τοῦτο;

— Βεβαίως, δὲν προϋτίθεσθε νὰ μετα-
χειρισθῆτε τὴν βίαν μέχρι θανάτου τῆς
δεσποινίδος δὲ Μεριδὸρ.

— Ὡ! ὄχι.

— Τότε, ἡ προαίρεσις ἐξαγνίζει ὑμᾶς,
ἐξοχώτατε, εἶναι δυστύχημα· δυστύχημα
σύνθετος.

— Ἀλλως, προσέθετο ὁ δούξ, βυθίζων
τὸ βλέμμα του εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας
τοῦ Μονσορῶ, ὁ θάνατος ἐκάλυψε τὰ πάντα,
διὰ τῆς αἰωνίας σιγῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ δούξ εἶχε τοιαύτας δια-
κυμάνσεις, ὥστε ὁ Μονσορὸς δὲν ἐτόλ-
μησε νὰ ἐγείρῃ παραχρῆμα τοὺς ὀφθαλ-
μοῦς, ἀλλ' εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν προῦ-
κειτο περὶ ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως...

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, θέλετε νὰ
λαλήσω εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Ὑμετέραν
Ὑψηλότητα;

— Διατί θὰ ἐδισταίετε; εἶπεν ὁ δούξ
μετ' ἐκπλήξεως ἀναμίκτου ὑπερηφανείας.

— Πραγματικῶς, ἀγνοῶ διατί θὰ ἐδί-
σταζον, εἶπεν ὁ Μονσορὸς.

— Τί θά μοι εἴπητε;

— Ὡ, ἐξοχώτατε! θέλω νὰ εἴπω, ὅτι
μετὰ πρίγκηπος, τὸσον ἐξόχου διανοίας
καὶ τὸσον εὐγενοῦς καρδίας ἡ εἰλικρίνεια
δέον τοῦ λοιποῦ νὰ ᾔται τὸ κύριον στοι-
χεῖον τῆς συνδιαλέξεως ταύτης.

— Τοῦ λοιποῦ; Τί σημαίνει;

— Σημαίνει, ὅτι κατ' ἀρχάς, ἡ Ὑμε-
τέρα Ὑψηλότης δὲν ἐνέκρινε νὰ μεταχει-
ρισθῇ τὴν εἰλικρίνειαν ταύτην.

— Ἀληθῶς! ἀπεκρίθη ὁ δούξ μετ' ἐκ-
ρηξιν γέλωτος, ἀποκαλύπτοντος μεγίστην
ὀργήν.

— Ἀκούσατέ μου, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ
Μονσορὸς ταπεινῶς. Ἠξεύρω τί ἤθελε νὰ
μοι εἴπῃ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης.

— Τότε, ἀμιλῆσατε.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤθελε νὰ
μοι εἴπῃ, ὅτι ἰσως ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδὸρ
δὲν ἀπέθανε καὶ ὅτι ἀπῆλθε τῶν τύ-
ψεων τοῦ συνειδότος τοὺς πιστεύοντας ἐ-
αυτοὺς φονεῖς τῆς.

— Ὡ! πόσον ἐβραδύνετε, κύριε, νὰ
μοι ἀποδώσετε τὴν παρήγορον ταύτην
σκέψιν. Σας δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι εἴ-
θε πιστὸς ὑπηρετῆς! με ἴδετε μελαγχό-
λικόν, τεθλιμμένον με ἠκούσατε λαλοῦντα
περὶ τῶν πενθίμων ὀνείρων μου ἀπὸ τοῦ
θανάτου ἐκείνης τῆς γυναίκος, ἐμῆ, τοῦ
ὁποῖου ἡ εὐαίσθησις δὲν εἶναι κοινὴ, δόξα
τῷ Θεῷ... καὶ με ἀφήσατε νὰ διάγω τοι-
αύτην ζωὴν, ἐνῶ διὰ μόνης τῆς ἐκδηλώ-
σεως τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, ἠδύνασθε
νὰ με ἀπαλλάξετε τῶν δεινῶν! Πῶς
πρέπει νὰ χαρακτηρίσω τὴν διαγω-
γὴν σας, κύριε;...

Ὁ δούξ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους
μετ' ὅσας ἐτοιμίας νὰ ἐκτραχίλῃ ὀργῇ.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορὸς,
θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ἀποδίδετε κατ' ἐμοῦ κα-
τηγορίαν...

— Προδότα! ἀνεφώνησεν αἰρῆς ὁ δούξ,
προβὰς ἐν βῆμα πρὸς τὸν μέγαν κυνηγόν,
ἀποδίδω καὶ ὑποστηρίζω αὐτήν... Με-
τ' ἐπαύσεως! με ἠρπασας τὴν γυναῖκα, τὴν
ὁποίαν ἠγάπων.

Ὁ Μονσορὸς ἐγένετο κάτωχρος, ἀλλὰ
δὲν ἀπώλεσε τὴν ἡρεμον καὶ σχεδὸν ὑπε-
ρήφνον στάσιν του.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν.

— Ἀ! εἶναι ἀληθές... ὁ ἀναιδής, ὁ
πονηρός!

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ

Ἀρχαῖος καστιλιανὸς μῦθος

Σολομὼν ἐκαλεῖτο πλουσιώτατος εἰς
ὕψους καὶ πτωχότατος τῷ πνεύματι
κόμης, ὅστις, ὡς διηγείται ὁ διδάσκα-
λος Φερρόντιο ἐν τοῖς περὶ τῶν δια-
σῶν ἀγνώστων βιβλίων Χροϊκοῖς αὐ-
τοῦ, εἶχεν ἐκτεταμέναν γαίαν καὶ οὐ μι-
κρὰν ἰσχύν εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἰσπα-
νίας. Οὗτος ὁ Σολομὼν εἶχεν οἰκειότατον
καὶ ἀγαπητὸν σφώτατον μάγον, φοβού-
μενον τὸν Θεὸν καὶ τοὺς κόμητας, ὀνομα-
ζόμενον δὲ Βαβούσον. Ὁ μάγος ἦτο πε-
παιδευμένος ὑπὲρ πάντα ἕτερον, καθ' ἅ-
παντα δὲ τὸν βίον του, μακρὸν ὡς τὸν
βίον πενθερᾶς, οὐδέποτε ἀπεξεδύθη τὸν
ρωμαϊκοῦ μανδύκα του, οὐδ' ἐγκτε-
λιπε τὴν ἀχρυσόκεπὴ οἰκίαν του ἢ ἐγεύθη
ἐτέρου φαγητοῦ, πλην τῆς ἐκφοσολίων σού-
πας του. Ὁ εὐτυχὴς Σολομὼν, τῇ συμ-
βουλῇ τοῦ φίλου του Βαβούσου, ἐνυμφεύθη
δωδεκάκις ἐντὸς μόνης τριακονταετίας,
ἀπασαι δ' αἱ σύζυγοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν θαυ-
μασίως ὠραῖαι καὶ τίμιαι, πλούσιαι καὶ
εὐάρεστοι, ἀπέθανον δὲ ταχέως, ὅπερ εἶναι
ἐπίσης μέγα εὐτύχημα. Πᾶσαι αἱ σύζυγοι
τοῦ κόμητος ἔτεκον αὐτῷ τέκνα, τὰ ὁποῖα

ὅμως ἅπαντα ἀπέθανον, ὥστε ὁ Σολομὼν
ἐκληρονόμησε δώδεκα σημαντικὰς περιου-
σίας, γενόμενος δωδεκάκις χήρος καὶ πλου-
σιώτερος ἢ ὅσον ἦτο πλούσιος, ὅτε ἦτο ἄ-
γαμος, μόνος καὶ κύριος ἐν τῷ κόσμῳ. Θέ-
λων ὅμως νὰ λάβῃ δεκάτην τρίτην σύζυ-
γον, ἀνεκοίνωσε τὴν πρόθεσιν τοῦ τῷ μάγῳ
καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν θερμῶς νὰ συνθη-
κολογήσῃ μετὰ τῶν σπουδαιωτέρων καὶ
μᾶλλον πεφημισμένων πλανητῶν, λ. χ.
τοῦ δὸν Διός, τοῦ δὸν Κρόνου καὶ τοῦ δὸν
Ἄρη, ὡς ἐπίσης μετὰ τῶν σημαντικωτέ-
ρων ζωδίων, τοῦ δὸν Κριοῦ, τοῦ δὸν Ταύ-
ρου καὶ τοῦ δὸν Αἰγόκερω, ὅπως τῷ ἀφή-
σῃ μίαν σύζυγον, ἥτις νὰ περιποιηθῇ
τὸ γῆρας αὐτοῦ καὶ τῷ δώσῃ τέκνα, κλη-
ρονόμους τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἰσχύος
του. Ὁ μάγος, λοιπόν, ἔλαθεν, ἐν ὧρα εὐ-
θέτῳ, τὸν διαβάτην, τὸ ἀστρολάβιον καὶ
τὰ λοιπὰ παράδοχα ἐργαλεῖά του, δι' αὐ-
τῶν δ' ἐτηλεγραφῆσε πρὸς τοὺς ἀστέρας
καὶ τὰ ζῳδια τὴν χριστιανικὴν ἐπιθυμίαν
τοῦ κόμητος. Οὗτοι, διὰ μορφασμῶν, ἀ-
πήντησαν, ὅτι ὁ κόμης ἠδύνατο ν' ἀπο-
κτήσῃ κληρονόμους, ἀλλ' ὅτι, λαμβάνων
σύζυγον, θὰ ἐλάμβανε συγχρόνως τὸ δια-
βατήριον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, διότι αἱ
Αὐτῶν Ὑψηλότητες, οἱ πλανῆται, οἱ ἀ-
στερισμοὶ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Φωτεινοῦ
Συμβουλίου ἐθεώρουν ἀκούοντα τὸν ἀριθ-
μὸν δώδεκα συζύγων.

Ὁ ἀγαθὸς σύζυγος Σολομὼν ἐφοβήθη,
διότι, σκεπτόμενος ὅτι αἱ δώδεκα κυρίαί
του εἶχον τόσῳ ταχέως μεταβληθῇ εἰς
φωτεινὰς ψυχάς, προϋτίθετο νὰ νυμφευθῇ
μὴν κυρίαν τῆς τιμῆς τοῦ μεγάρου του,
φαιδρὰν καὶ εὐρώστον, ἥτις ἐφαίνετο προ-
διατεθειμένη νὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ νὰ
γεννήσῃ πολλὰ τέκνα. Οὐχ ἥττον, πει-
σθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς σοφίας, ἐθεώ-
ρησε προτιμότερον νὰ μείνῃ χήρος καὶ κό-
μης ἢ νὰ καταστήσῃ ἐκείνην κόμησάν
καὶ χήραν. Ἐπειδὴ ὅμως, ὁσάκις ἰσχυρὸς
τις ῥίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ ὠραίας νεανίδος,
δὲν ἀποσύρει αὐτὸ εὐκόλως, συγχρόνως δὲ
ἀπαρέσκει εἰς τοὺς πρίγκηπας ν' ἀποπνή-
σκωσιν ἀνευ κληρονόμων, συνέβη ὅτι ὁ Σο-
λομὼν, ξυριζόμενός ποτε πρὸ τοῦ προγεύ-
ματος καὶ ἀναθεωρῶν τὴν ἀπόφασιν του,
ἐσκέφθη, ὅτι ὁ δὸν Ἄρης καὶ συντροφία
εἶχον ἑτοιμον τὸ διαβατήριόν του, ἐάν ἐ-
νυμφεῖτο, ἀλλ' ὅτι, ἐάν δὲν ἐνυμφεῖτο,
δὲν θὰ τῷ ἐψάλλετο τὸ γὰρ ἔχους ἐλα-
φρὰν. Ὅντος δὲ πασιγνώστου, ὅτι ὁ δὸν
Ζεὺς εἶχε γεννήσει τέκνα μετὰ τῆς δόννας
Λήδας, τῆς δόννας Εὐρώπης, τῆς δόννας
Ἀθηναίδος καὶ πολλῶν ἐτέρων γυναικῶν,
μεθ' ὧν εἶχε σχετισθῇ, κατὰ τὰς ἐπὶ τῆς
γῆς ἐκδρομὰς του πρὶν ἢ ἀποσυρθῇ εἰς τὰς
ἀνωτέρας πλανητικὰς σφαῖρας, ὁ τολμη-
ρὸς Σολομὼν ἀπεφάσισε ν' ἀπατήσῃ πάν-
τας τοὺς ἐμποδιζοντας τὸν γάμον του ἀ-
στέρας καὶ ν' ἀποκτήσῃ διαδόχους, ἀνευ
σύζυγου. Οὕτω δ' ἐπραξεν καὶ δὲν ἀπέθα-
νεν, οὐδ' ἐλάχιστον κακὸν ἐπαθε, διότι οἱ
ἀστέρες, ὡς πρόσωπα οὐδέποτε ἀποκλί-
νοντα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἠρκέθησαν εἰς
τὴν γραμμικὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀποφάν-
σεως τῶν. Ἡ κυρία Παχὼνα — οὕτως ὀνο-